

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.620 van 30 oktober 2000
in de zaak A. 59.373/VII-12.692.**

In zake : 1. de tijdelijke handelsvereniging BECOGRI,
2. de n.v. HERMACO,
3. de n.v. GRALEX,
4. de n.v. MAASLAND,
5. de n.v. LUGO,
6. de n.v. NIEUWE GRINDMAATSCHAPPIJ,
die woonplaats kiezen bij
advocaten M. BOES en W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5,

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de tijdelijke handelsvereniging BECOGRI, de n.v. HERMACO, de n.v. GRALEX, de n.v. MAASLAND, de n.v. LUGO en de n.v. NIEUWE GRINDMAATSCHAPPIJ op 12 augustus 1994 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 15 juni 1994 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep aangetekend tegen het besluit van 22 december 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg, houdende weigering van de vergunning aan de eerste verzoekende partij om een inrichting gelegen in de gemeenten Dilsen-Stokkem en Maaseik, namelijk de gebieden "Armenbos" en "De Wateringen" omvattende een groeve voor winning van zand en grind te exploiteren, ongegrond wordt verklaard en het beroepen weigeringsbesluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 30 november 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 september 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANDERGRAESEN die, loco advocaten M. BOES en W. MERTENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat N. SERVAES die, loco advocaat J. VAN DE VYVER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De tweede tot en met de zesde verzoekende partijen, die zich hebben verenigd in de eerste verzoekende partij, zijn grindontginningsbedrijven.

1.2. De eerste verzoekende partij vraagt op 3 augustus 1993 een milieuvergunning aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg, voor de exploitatie van een zand- en grindwinningsgroeve op een aantal percelen, met een totale oppervlakte van 320 ha, gelegen op de grens van de gemeenten Dilsen-Stokkem en Maaseik.

Deze gebieden worden "Armenbos" en "De Wateringen" genoemd.

1.3. Het gewestplan Limburgs Maasland bestemde toendertijd, en ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, het betrokken gebied tot reservegebied voor ontginning, met als nabestemming agrarisch gebied, natuurgebied, gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, en waterwinningsgebied.

Artikel 7 van de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan bepaalde :

"De gebieden die als 'reservegebieden voor ontginning' zijn aangeduid, zijn bestemd voor ontginning in het algemeen.

De bestemming als in het eerste lid bepaald kan maar worden verwezenlijkt nadat een onteigeningsplan voor het gebied door Ons is goedgekeurd. Bouw- en exploitatievergunningen kunnen er pas worden afgegeven nadat de bevoegde overheid voor het gehele gebied een plan voor de realisatie van de door de grondkleur in het gewestplan aangegeven nabestemming heeft goedgekeurd. Geen bouwvergunning kan worden afgegeven tenzij uit de aanvraag blijkt of door de opgelegde voorwaarden is gewaarborgd dat alle aanwezige bruikbare grondstoffen voor hun normaal doel kunnen worden aangewend en dat de nabestemming kan worden gerealiseerd overeenkomstig het goedgekeurde plan bedoeld in het voorgaande lid".

1.4. Op 22 december 1993 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de gevraagde vergunning.

1.5. De eerste verzoekende partij stelt bij de minister beroep in tegen die weigeringsbeslissing.

1.6. Alle tijdens de beroepsprocedure uitgebrachte adviezen zijn ongunstig.

Het advies van het bestuur ruimtelijke ordening, van 31 maart 1994, luidde als volgt :

"Volgens het gewestplan Limburgse Maaskant (lees : Limburgs Maasland) (KB dd. 1 september 1980) is de inrichting gelegen in een reservegebied voor ontginning (artikel 7 van de aanvullende voorschriften van het gewestplan), met als grondkleuren agrarisch gebied (artikel 11.4.1. van het K.B. dd. 28 december 1972), natuurgebied (artikel 13.4.3.1. van het KB dd. 28 december 1972), gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen (artikel 17.6.2. van het KB dd. 28 december 1972) en waterwinningsgebied (artikel 18.7.2. van het KB dd. 28 december 1972).

(...)

Voor de plaats in kwestie bestaat er geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Een bouwvergunning voor reliëfwijzigingen werd geweigerd.

Aangezien een plan voor de realisatie van de nabestemming niet is goedgekeurd, is het duidelijk dat de inrichting niet beantwoordt aan de voorschriften van het gewestplan.

De exploitatie van de inrichting stemt niet overeen met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting is gelegen. In toepassing van artikel 45, §6 van de stedenbouwwet kan bij het verlenen van een gunstig advies betreffende de milieuvergunning van deze voorschriften afgeweken worden op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad.

Er is echter niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 45, §8, b van de stedenbouwwet aangezien de milieuvergunningsaanvraag geen van de volgende bepalingen als voorwerp heeft :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting.
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft.

- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 44, §1, 7, en overeenkomstig artikel 45, §2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend.
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, §2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend.

Bijgevolg brengt het hoofdbestuur Ruimtelijke Ordening een principieel ongunstig advies uit".

1.7. Het bestreden besluit verklaart het beroep van de eerste verzoekende partij ongegrond, en bevestigt het beroepen deputatiebesluit.

Het is voornamelijk op het volgend weigeringsmotief gestoeld :

"Gelet op het ongunstige advies dd. 5 april 1994 van het Bestuur Milieuvergunningen van de Administratie Milieu, Natuur en Landinrichting van het Departement Leefmilieu en Infrastructuur.

Gelet op de beleidsnota van 31 juli 1990 inzake de grindproblematiek in het Limburgse Maasland waarin de Vlaamse regering besliste het gebied Armenbos - De Wateringen te schrappen als grindwinningsgebied en alternatieve lokaties via een gewestplanwijziging aan te duiden;

Gelet op het decreet van 14 juli 1993 tot oprichting van het grindfonds en tot regeling van de grindwinning, waarvan artikel 17 vermeldt dat de Vlaamse regering het initiatief neemt tot wijziging van de betrokken gewestplannen (in uitvoering van de in de beleidsnota genomen beslissingen inzake de afbouw van de grindwinning);

Gelet op het ongunstige advies dd. 21 februari 1994 van het Bestuur Natuurlijke Rijkdommen en Energie van de Administratie Economie van het Departement Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden;

Gelet op het ongunstige advies dd. 31 maart 1994 van het Bestuur Ruimtelijke Ordening van de Administratie Ruimtelijke Ordening en Huisvesting van het Departement Leefmilieu en Infrastructuur;

Gelet op het advies dd. 8 april 1994 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie;

Gelet op de ligging van de inrichting in een reservegebied voor ontginning, met als grondkleuren agrarisch gebied, natuurgebied, gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen en

waterwinningsgebied volgens het gewestplan Limburgse Maaskant (K.B. van 1 september 1980);

Overwegende dat de voorschriften van artikel 7 van de aanvullende voorschriften van het gewestplan luiden : 'De gebieden die als 'reservegebieden voor ontginning' zijn aangeduid, zijn bestemd voor ontginning in het algemeen. De bestemming als in het eerste lid bepaald kan maar worden verwezenlijkt nadat een onteigeningsplan voor het gebied door ons is goedgekeurd. Bouw- en exploitatievergunningen kunnen er pas worden afgegeven nadat de bevoegde overheid voor het gehele gebied een plan voor de realisatie van de door de grondkleur in het gewestplan aangegeven nabestemming heeft goedgekeurd. Geen bouwvergunning kan worden afgegeven tenzij uit de aanvraag blijkt of door de opgelegde voorwaarden is gewaarborgd dat alle aanwezige bruikbare grondstoffen voor hun normaal doel kunnen worden aangewend en dat de nabestemming kan worden gerealiseerd overeenkomstig het goedgekeurd plan bedoeld in het voorgaande lid.';

Overwegende dat er geen plan voor de realisatie van de nabestemming is goedgekeurd; dat de inrichting dus duidelijk niet beantwoordt aan de voorschriften van het gewestplan;

Overwegende dat dus kan gesteld worden dat de exploitatie van de inrichting niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting is gelegen; dat in toepassing van artikel 45, §6 van de stedenbouwwet bij het verlenen van de milieuvergunning van deze voorschriften kan afgeweken worden op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad; dat echter niet is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 45, §8, b van de stedenbouwwet aangezien de milieuvergunningsaanvraag geen van de volgende bepalingen als voorwerp heeft :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 44, §1, 7, en overeenkomstig artikel 45, §2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, §2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten bijgevolg gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het

voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften".

1.8. Met het besluit van 1 juni 1995 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Limburgs Maasland op het grondgebied van de gemeenten Maaseik, Dilsen-Stokkem, Kinrooi en Maasmechelen, wordt de oorspronkelijke gewestplanbestemming gewijzigd en worden de betrokken percelen niet meer voor ontginning bestemd.

Tegen dit besluit werd evenwel annulatieberoep ingesteld, onder meer door de verzoekende partijen;

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat in het auditoraatsverslag ambtshalve wordt opgeworpen dat de vordering in hoofde van de eerste verzoekende partij onontvankelijk is daar zij als feitelijke vereniging geen rechtspersoonlijkheid bezit; dat die partij zich dienaangaande in haar laatste memorie naar de wijsheid van de Raad van State gedraagt; dat de Raad van State zich aansluit bij het standpunt ingenomen door het bevoegde lid van het auditoraat; dat de vordering bijgevolg onontvankelijk is in hoofde van de eerste verzoekende partij;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen volgende argumenten ontwikkelen :

3.1.1.1. Het eerste middel is

"afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 79 en 88 van de wet van 29 maart 1962 houdende (van de) organisatie van de Ruimtelijke Ordening en (van de) Stedenbouw zoals deze laatste 2 artikelen werden ingevoegd bij decreten van de Vlaamse Raad van 23 juni 1993;

Afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en afgeleid uit de schending van de besluiten van de Vlaamse Regering van 20 oktober 1992 tot bepaling van de bevoegdhe(i)d(en) van de leden van de Vlaamse Regering en tot (bepaling van de) delegatie van de beslissingsbevoegdhe(i)d(en) aan de leden van de Vlaamse Regering".

De verzoekende partijen verwijzen naar de overwegingen voorafgaand aan het bestreden besluit waarin wordt gesteld waarom de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 45, § 8, b, van de stedenbouwwet.

Zij zijn van mening dat de minister die het bestreden besluit heeft ondertekend, bevoegd voor het leefmilieu, zich bevoegdheden van de minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening heeft aangematiqd en bovendien die bepalingen verkeerd heeft toegepast.

Zij gaan er daarbij van uit dat "de auteur" van het bestreden besluit zich "klaarblijkelijk" op het standpunt heeft geplaatst "dat een dergelijke bouwvergunning niet kan worden verleend".

Zij lichten een en ander als volgt toe :

"Het bestreden besluit verwerpt de milieuvergunning essentieel omdat zij ervan uitgaat dat een bouwvergunning niet zou kunnen worden verleend en aldus creëert zij een vicieuze cirkel omdat vanzelfsprekend ook de bouwvergunning dan zal kunnen worden geweigerd met als vooruitzicht dat de milieuvergunning niet kan worden verleend. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat beide vergunningssystemen van elkaar gescheiden moeten worden gehouden en dat het de éne Overheid niet toekomt haar beslissing te steunen op argumenten die in rechte en in feite beoordeeld moeten worden door een andere Overheid.

Het blijkt bovendien uit de parlementaire voorbereiding van de decreten van 23 juni 1993 dat de Minister aldaar heeft verklaard dat het zogezegde koppelingsmechanisme tussen de milieuvergunning en de bouwvergunning geen betrekking heeft op onder meer de exploitatie van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor tevens een bouwvergunning voor de gebruikswijziging voor het gebouw werd verleend. In die gevallen doet het er immers niet toe in welke volgorde de vergunning(en) worden aangevraagd in de veronderstelling dat er 2 vergunningen nodig zijn, daar de éne vergunning toch automatisch geschorst is totdat de andere eventueel zal verkregen zijn en dit in toepassing van artikel 5 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985".

3.1.1.2. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij onder meer dat de overheid die de milieuvergunning verleent de planologische voorschriften moet eerbiedigen.

Zij argumenteert voorts waarom volgens haar niet aan de voorwaarden tot afwijking van de gewestplanbestemming is voldaan.

In dit verband wijst zij onder meer op het ongunstig advies van het bestuur ruimtelijke ordening waarin wordt gesteld dat een bouwvergunning voor reliëfwijzigingen werd geweigerd.

3.1.1.3. De verzoekende partijen argumenteren in hun memorie van wederantwoord in hoofdzaak dat de aanvraag conform is aan de voorwaarden vervat in artikel 7 van de aanvullende voorschriften van het toendertijd geldende gewestplan, zodat de gevraagde milieuvergunning niet

strijdig is met de toepasselijke stedenbouwkundige regelen;

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet gegrond is om de volgende redenen :

3.1.2.1. Op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen, luidde artikel 45, §§ 6 en volgende van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, ingevoegd bij decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 88 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, als volgt :

"§ 6. De gemachtigde ambtenaar kan, in een gunstig advies verleend overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, afwijken van de bepalingen van een ontwerp-gewestplan of een gewestplan, op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van het advies van de gemachtigde ambtenaar.

§ 7. De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verwe(r)ving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.

§ 8. Een in de paragrafen 6 of 7 bedoelde afwijking kan slechts onder de volgende voorwaarden worden verleend :

a) het moet gaan om een inrichting waarvan de exploitatie geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het

- ontwerp-gewestplan of gewestplan voor het gebied waarin de inrichting is gelegen, en
- b) de milieuvergunningsaanvraag bedoeld in het voornoemde decreet van 28 juni 1985 moet één of meer van de volgende bepalingen als voorwerp hebben :
- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
 - het veranderen van de exploitatie van een inrichting, zoals bedoeld in hoofdstuk V van het decreet van 28 juni 1985, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft, onverminderd hetgeen na de vierde gedachtenstreep wordt bepaald;
 - het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 44, § 1, 7, en overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
 - het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend.
- (...)"

De in het middel bekritiseerde overweging van het bestreden besluit stelt vast dat de aanvraag niet voldoet aan het gestelde in artikel 45, § 8, b, aangezien ze geen van de vier onder die littera opgesomde bepalingen als voorwerp heeft.

Met die vaststelling betreedt de minister bevoegd voor het leefmilieu geenszins de bevoegdheden van de minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening, omdat de minister die oordeelt over milieuvergunningsaanvragen ertoe gehouden is de bindende en verordenende kracht, door artikel 2 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 aan de plannen van aanleg verleend, te respecteren.

Dit verplicht de bedoelde minister er in voorkomend geval toe te onderzoeken of een milieuvergunning planologisch, uit stedenbouwkundig oogpunt dus, wettig is.

De stedenbouwwetgeving, in casu de destijds geldende stedenbouwwet van 29 maart 1962, bevat in dit verband zelfs bepalingen die expliciet en uitsluitend

gericht zijn tot de milieuvergunningverlenende overheden.

Het zijn precies die bepalingen die in de voorliggende zaak in het geding zijn.

In casu heeft de minister, bevoegd voor het leefmilieu, dus geenszins zijn bevoegdheid overschreden. Hij heeft integendeel de hem door de stedenbouwwetgeving opgelegde taak uitgeoefend.

3.1.2.2. Uit niets blijkt dat de bevoegde minister zich op het standpunt zou hebben geplaatst dat een bouwvergunning, zoals bedoeld in de laatste twee gedachtenstreepjes onder littera b van artikel 45, § 8, van de stedenbouwwet, niet "kan" worden verleend, zoals nochtans het middel voorhoudt.

Klaarblijkelijk heeft de minister, in het verlengde van het advies van het bestuur ruimtelijke ordening, slechts vastgesteld dat voor de inrichting noch een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw, noch een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting, daadwerkelijk is verleend.

Het middel voert nergens aan dat dergelijke vergunning wel zou bestaan en toont dan ook niet aan dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 45, §§ 6 en volgende "onjuist heeft gelezen".

3.1.2.3. De verzoekende partijen kunnen niet voor het eerst in de memorie van wederantwoord aanvoeren dat het bestreden besluit er ten onrechte van uitgaat dat hun vergunningsaanvraag strijdig is met de gewestplanbestemming.

Het betreft immers een nieuw middel dat in het verzoekschrift had kunnen aangevoerd worden en dat de openbare orde niet raakt.

Wel wordt in het verzoekschrift, onder de hoofding "UITEENZETTING DER FEITEN", beweerd "dat het

volkomen in de lijn ligt van artikel 7 van het voormelde gewestplan dat de aangevraagde vergunning zou worden verleend".

Naast de vaststelling dat dit geen ontvankelijk middel in de zin van het procedurereglement is, kan nog worden geconstateerd dat de verklaringen die hiermee in de feitenuiteenzetting gepaard gaan, geheel voorbijgaan aan de voorwaarde (zie punt 1.3) dat de overheid, alvorens een bouw- of exploitatievergunning te kunnen verlenen, voor het gehele gebied een plan voor de realisatie van de door de grondkleur in het gewestplan gegeven nabestemming moet hebben goedgekeurd.

Wat de andere voorwaarde vervat in artikel 7 van de aanvullende voorschriften van het gewestplan betreft, te weten dat de bestemming ontginningsgebied slechts kan worden verwezenlijkt nadat een onteigeningsplan voor het gebied is goedgekeurd, komt de bovenvermelde feitenuiteenzetting niet verder dan de bewering dat de bevoegde overheden de betrokken gronden "niet konden of wilden verwerven".

Deze uiteenzetting, zelfs wanneer ze als een ontvankelijk middel zou worden aangenomen, toont dus niet aan dat de verwerende partij er ten onrechte is van uitgegaan dat de aanvraag niet strookt met de gewestplanbepalingen.

Met de nieuwe argumenten welke dienaangaande in de memorie van wederantwoord, de laatste memorie en ter terechtzitting nog werden aangevoerd, mag geen rekening worden gehouden, daar het in wezen nieuwe, laattijdig geformuleerde middelen betreft;

3.2. Tweede middel

Overwegende dat uit het bovenstaande blijkt dat het stedenbouwkundig motief waarop het bestreden besluit gestoeld is, overeind blijft;

Overwegende dat bijgevolg het tweede middel, dat aanvoert dat het bestreden besluit ten onrechte verwijst naar de beleidsnota van 31 juli 1990 inzake de grindproblematiek in het Limburgse Maasland, een overtoollig motief bekritiseert en bijgevolg niet dienstig is;

3.3. Derde middel

3.3.1. Overwegende dat het derde middel als volgt is geformuleerd :

"Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, doordat het bestreden besluit aan BECOGRI de gevraagde vergunning weigert en stelt dat Armenbos - De Wateringen niet, de Kleizone, Boterakker en Meerheuvel wel, voor ontginning in aanmerking komen, en aldus een discriminatie doorvoert tussen verzoekende partijen enerzijds, de eigenaars/winningsgerechtigden in de Kleizone, Boterakker en Meerheuvel anderzijds, die door geen objectieve factoren wordt gerechtvaardigd, op geen correcte motieven steunt en veel verder gaat dan nodig.

Toelichting

Bekend is dat in heel de Maasvallei grind aanwezig is.

Vanzelfsprekend dat niet overal grind gewonnen kan worden. Vandaar de ontginningsgebieden die het Gewestplan aanduidt, en waarbij met de diverse belangen wordt rekening gehouden.

De feitelijke aanduiding van de Kleizone, Boterakker en Meerheuvel als ontginningsgebied en de schrapping van Armenbos - De Wateringen, steunen op geen enkele ernstige studie (die moet nog worden opgemaakt !); er ontbreekt dus elke objectieve maatstaf die een verschil in behandeling kan verklaren; bovendien is niet uitgelegd welk(e) legitiem doel zou zijn nagestreefd door voormelde handel(s)wijze, en tenslotte is evenmin duidelijk waarom Armenbos, De Watering(en) in zijn totaliteit als ontginningsgebied moest geschrapt worden";

3.3.2. Overwegende dat hierboven is gebleken dat de gevraagde vergunning werd geweigerd wegens strijdigheid ervan met het toepasselijke gewestplan, en dat het daartegen aangevoerde middel ongegrond is; dat de gronden van de verzoekende partijen door het toepasselijke gewestplan wel degelijk in beginsel tot reserveontginningsgebied waren bestemd; dat de vergunning evenwel werd geweigerd op grond van artikel 7 van de aanvullende voorschriften van het gewestplan omdat de bestemming nog niet was verwezenlijkt bij gebreke aan de goedkeuring van een plan voor de realisatie van de nabestemming; dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken, primo, dat de verwerende partij de betrokken bestemming met toepassing van genoemd artikel 7 voor de in het middel genoemde andere gronden en gebieden wel heeft verwezenlijkt, en, secundo, dat die gebeurlijke ongelijke behandeling niet gerechtvaardigd is; dat het middel bijgevolg niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierentwintigduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor één zesde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op dertig oktober tweeduizend, door de
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

M.-R. BRACKE.